

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1892

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 26

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ, διήγημα *Catulle Mendès*. —
ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπούδιε. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτόρου
Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Διήγημα CATULLE MENDES

Α'

Ἐνησχολοῦμην νὰ χαράξω ἐπὶ τοῦ χά-
ρτου τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον εἶχον κατὰ νοῦν
καὶ τὸ ὁποῖον μοὶ ἤρεσκεν, ἐνόσω δὲν τὸ ἔ-
βλεπον γεγραμμένον, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ γραμ-
ματοκομιστὴς εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μοὶ
ἐνεχείρισε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ νέου ἔτους με-
τὰς συνήθεις εὐχάς.

Τῷ ἔδωκα μερικὰ νομίσματα καὶ ἐξῆλ-
θεν, ἀφοῦ πρῶτον μοὶ ἐξέφρασε τὰς εὐχαρι-
στίας του.

Ἐρρίψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μικροῦ τε-
τραγώνου χαρτονίου μετὰ τὰ ἐρυθρὰ καὶ μαύ-
ρα γράμματα καὶ μετὰ τὸ ἐκ χρυσοῦ χαρτοῦ
πλαισίον του.

Φεῦ! πόσον ὀλίγον διαφέρει τὸ περυσινὸν
ἡμερολόγιον ἀπὸ τοῦ ἐφετεινῶν!

Ἅγιοι, ἄγιοι, χρονολογίαι, ἡμέρη, ἑορ-
ταί, αἱ φάσεις τῆς σελήνης, πάντοτε τὰ
αὐτά.

Οὐδεμίᾳ μεταβολῇ, οὐδὲν νέον γεγονός, ὁ
χρόνος ὁμοιάζει μετὰ τὸν χρόνον.

Ἐσκεπτόμην, ὅτι τὰ συμβάντα τῶν δώ-
δεκα προσεχῶν μηνῶν θὰ εἶνε σχεδὸν ὅμοια
μετὰ τὰ συμβάντα τῶν παρελθόντων δώδεκα.

Πάντοτε ὁ αὐτὸς κύκλος τῶν ματαίων
ἐλπίδων, τῶν ματαίων ἡδονῶν, πάντοτε ὁ
συνήθης μάταιος βίος μετὰ τὴν πικρίαν τῶν ἀ-
πογορευσέων του.

Ἐρρίψα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἡμερολό-
γιον, τὸ ὁποῖον δὲν μοὶ ὑπέσχετο τίποτε τὸ
εὐχάριστον, καὶ ἐν τῇ μελαγχολικῇ ἐνασκή-
σει τοῦ ἐπαγγέλματός μου ἤρχισα νὰ γρά-
φω τὸ νέον ποίημα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο
καλλίτερον ἀπὸ τοὺς παλαιούς μου στίχους,
καὶ ὁσάκις ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ
μέρος τοῦ κατόπτρου ἔβλεπον εἰς τοὺς ὀ-

φθαλμούς μου τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ
ὁποῖον εἶνε περισσότερον ἀνιχνὸν ἀπὸ τὰ δά-
κρυα.

Β'

Ἐορέμχζον, ὅτε ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῆ-
νος τοῦ χειμῶνος, ἥτις διηπερᾷ τὰ παρπε-
τάσματα καὶ ζωγραφίζεται μετὰ ἀμυροῦ
χρώματα, ἐσχηματίσθη μορφὴ ὀλίγων λευ-
κῶν, ὀλίγων ἐρυθρῶν, ὀλίγων κυανῶν, ὀλίγων
χρυσῶν, ἐνεψυχώθη, ηὐξήθη, ἀπετέλεσε μι-
κρὰν γυναῖκα. φρίσσουσιν καὶ ὀρθίαν, πλή-
ρη λάμψεως καὶ φωτός.

Ἦτο μία ἀπὸ τὰς νύμφας ἐκεῖνας, αἵτι-
νες ἐμφανίζονται εἰς τὸ δάσος τῆς Βροσελι-
άνδης· εἶχεν ὑπὸ τὰ βλέφαρά της τὴν γση-
τεῖαν τῶν πρώτων ἐλπίδων καὶ τὸ γλυκὺ
τῆς μεϊδιάμα ἦτο καμωμένον ἀπὸ τὰ ρόδα
καὶ τὰ ἄνθη τῆς νεότητος.

— Καλὴν ἡμέραν, θεᾷ ἀπατηλῇ, τῇ
εἶπον.

— Μετ' ἀνεγνώρισας λοιπόν, εἶπε, σείουσα
τὴν ὡραίαν κόμην της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξε-
χύθησαν πλῆθος μικρῶν λευκῶν ἀστέρων, αἱ
ὁποῖαι ὠμοιάζον μετὰ μαργαρίτας ἐσθίσθησαν
δὲ εὐθὺς ὡς ἔπесον χυμῶν.

— Πόσον καλὰ ἔκαμες, ἐπανελάβε με-
τιώσα, νὰ ἀπωθήσῃς τὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὁ-
ποῖον σοὶ ἔδωκεν ὁ γραματοκομιστὴς ἀντὶ
ὀλίγων νομισμάτων! Θὰ ἦτο παρρησιόχως
νὰ φροντίζης περὶ μηνῶν, ἐβδομαχῶν, ἡμε-
ρῶν σύ, ὅστις χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς μου
δὲν εἶσαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἴδους ἐκεῖ-
νου. Σοὺ φέρω λοιπόν τὸ μόνον ἡμερολόγιον,
τὸ ὁποῖον ἀξίζει, τὸ λατρευτὸν ἡμερολόγιον,
τὸ ἀρέσκον εἰς τὰ ὄνειρα τῶν παρθένων καὶ
εἰς τὰς ιδέας τῶν ποιητῶν. Ἐμπρός, λάβε
το, παρκατήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε φύλλον ἐξ ἀνθισμένης
τριανταφυλλιάς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἦν ἑρ-
χον ὀνόματα ἀγίων, μηνῶν, ἡμερῶν, ἑορ-

τῶν, οὔτε αἱ φάσεις τῆς σελήνης, ἀλλ' ἐπὶ
τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο αἱ ἐπόμεναι λέξεις γε-
γραμμέναι μετὰ σταγόνας πρωϊνῆς δρόσου:

«Πρῶτα βλέμματα, ἀθῶκι, δειλαὶ συν-
αντήσεις, ἐξομολογήσεις τρυφεραὶ, ἀποχω-
ρισμοί, ἐναγκαλισμοὶ περιπαθεῖς, φιλήματα
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φιλήματα ἐπὶ τῶν χει-
λέων, πιστοὶ ἔρωτες, εὐτυχεῖς ὑμέναιοι, γέ-
λωτες χαρᾶς καὶ συγκινήσεων δάκρυα!»

Καὶ ἄλλαι λέξεις περιπαθέστεραι ἀκόμη.

Ἀλλὰ σείων τὴν κεφαλὴν εἶπον:

— Ὅπως ἀπώθησα τὸ πραγματικὸν ἡ-
μερολόγιον, ἀπώθω καὶ τὸ ἰδικόν σου, ἀπα-
τηλῇ καὶ σκληρᾷ θεᾷ. Γνωρίζω καλῶς τὸ
ψεῦδος τῆς εὐτυχίας σου καὶ τὴν πικρίαν
τῶν ἡδονῶν σου. Πήγαινε νὰ ἐξαπατήσῃς
ἄλλην νεαρὰν καρδίαν, ἥτις δὲν σε ἐγνώρι-
σεν ἀκόμη· δὲν θὰ ζηλοτυπῇσῃ δι' αὐτό,
διότι γνωρίζω τὴν ἐπαύριον, διότι ἔλαβον
ιδέαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἔρωτος, μετὰ
τὸν ὁποῖον δὲν μένει παρὰ ὀδύνη καὶ ἀπελ-
πίστια.

Ἐκεῖνη δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ· νέφος εἶχε δι-
έλθει διὰ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ χειμῶνος ὁπισθεν
τοῦ ἰαπωνικοῦ παρκατεσάμματος.

Γ'

Ἐπανήρχισα τὴν ἐργασίαν μου, ἀφοῦ ἔ-
πρεπε νὰ τὴν φέρω εἰς πέρας, ὅτε ἤκουσα
θόρυβον θραυσθείσης ὑέλου καὶ στραφείς εἰ-
δα ἐξερχομένην ἐκ τῆς βιβλιοθήκης μου ὑ-
περήφανον καὶ μογαλοπρεπῆ παρθένον, ἔ-
χουσιν τὸ μέτωπον ἐστεμμένον μετὰ δάφνας
καὶ τὸ στήθος τεθωρακισμένον μετὰ χρυσᾶς
καὶ ὡραίας περγαμηνάς.

Ἀνεγνώρισα ἀμέσως ἐν αὐτῇ μίαν ἀπὸ
τὰς ἐπιδόχους ἐκεῖνας νύμφας.

Εἶχεν ὑπὸ τὰ βλέφαρά της ἀκτῖνας, αἵ-
τινες προσέθετον λαμπρότητα εἰς τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ βασιλικὴ μορφὴ της εἶχε

πλασθῇ ἐξ ὧν τῶν θριάμβων τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καίτοι τόσον ὑπέροχος ὡμοίαζε πρὸς τὴν πρώτην θεάν, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ἥτο ἐπίσης ἀπατηλή, ὅπως καὶ ἐκείνη.

— Σὲ προσκυνῶ, θεὰ τῆς Δόξης! τῇ εἶπον.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν τόσον δειλός, ἀφοῦ τολμᾷς νὰ μὲ παρατηρῇς κατὰ πρόσωπον, εἶπε σείουσα τὸν ἐκ δάφνης στέφανον, ἐξ οὗ ἐξεχύθησαν φύλλα φωτεινὰ καὶ λαμπρά, ἐκθαμβοῦντα ὡς ἀστέρων πιτύλισμα.

Ἐπλησίασε καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

— Ἐκαμες καλὰ. εἶπε, νὰ ἀπωθήσῃς τὸ ἡμερολόγιον τῆς μικρᾶς θεᾶς, ἥτις ἐφθασεν ἐδῶ διολισθησάσα ἐπὶ ἡλιακῆς ἀκτίνος. Εἰς τί χρησιμεύουσιν οἱ εὐτυχεῖς ὑμέναιοι, οἱ πιστοὶ ἔρωτες, τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τῶν θελημάτων αἱ γοητεῖαι; Δὲν ἀρμόζει νὰ ἀσχολῆται εἰς ταῦτα ἡ σκέψις ἀνθρώπου, ἀφωσιωμένου εἰς τὴν φιλοδοξίαν. Σοῦ φέρω λοιπὸν τὸ μόνον ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀξίζει, τὸ θαυμαστόν ἡμερολόγιον, τὸ ἀρέσκον εἰς τὰ ὄνειρα τῶν πολεμιστῶν καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῶν ποιητῶν. Ἐμπρός, λάβε το, παρατήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε πλάκα χρυσῇ, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχον αἱ χιμαιρικαὶ ἐκείναι λέξεις:

«Πρῶτα βλέμματα, ἄθῳα, δειλαὶ συναντήσεις, ἐξομολογήσεις τρυφεραί, ἀποχωρισμοί, ἐναγκαλισμοὶ περιπαθεῖς, φιλήματα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων, πιστοὶ ἔρωτες, εὐτυχεῖς ὑμέναιοι, γέλωτες χαρᾶς καὶ συγκινήσεων δάκρυα!»

Ἀλλ' ἦσαν γεγραμμένα αἱ ἐπόμεναι:

«Προτερήματα, μεγαλοφυΐα, ἐπιτυχία, εὐτυχία, ἐπευφημία τοῦ ὄχλου, παράθυρα σημασιολόγια, σημαῖα κυματίζουσα καὶ ὁ αἰώνιος ὕπνος ὑπὸ μεγαλοπρεπεῖς πλάκας ἐκ μαρμαρίου».

Ἀλλὰ σείων τὴν κεφαλὴν εἶπον:

— Ὅπως ἀπέριψα τὸ θελκτικὸν ἡμερολόγιον, δὲν θέλω καὶ τὸ ἰδικόν σου, ἐπιφθόος καὶ γενναία θεά! Δὲν ἐδοκίμασα τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῆς μέθης σου, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐξελέγησαν διὰ τὸ ἐπιδοξὸν μαρτύριον τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἶδον νὰ ὑποφέρωσιν οἱ μεγαλείτεροι ἄνδρες, ἥκουσα νὰ ἀναστενάζωσιν ἀπηλπισμένοι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀφανεῖς ἐπαίτας τῶν ὁδῶν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν φώτων, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ποιηταί.

Ἐκείνη δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ· ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ Οὐγκῶ τῆς βιβλιοθήκης μου.

Δ'

Ἄνευ εὐχαριστήσεως, ἄνευ ἐλπίδος, ἤρχισα ἐκ νέου νὰ γράφω.

Πρὸς τί οἱ στίχοι οὗτοι; τὸ ποίημα τοῦτο: ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν.

Κατὰ διαλείμματα ὕψων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κατόπτρον ἐβλεπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἶνε περισσότερον ἀνιαρὸν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Μοὶ ἐφάνη αἰφνης, ὅτι μορφή τις ἐσχη-

ματίσθη ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, ἀντικατόπτρις τῆς διανοίας μου, ἐξαχθείσης ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους τῆς ψυχῆς μου.

Ἡ μορφή αὕτη μετ' ὀλίγον ἐνεψυχώθη, ἠύξθη, ἥτο ὁμοία πρὸς μελαγχολικὴν παρθένον, ἔχουσαν τὸ ὕψος πενθηφορούσης μηνστής.

Τὴν ἀνεγνώρισα.

— Εἶσαι σύ, θεὰ τῆς Μελαγχολίας, τῇ εἶπον.

Ἐκτελειμένη ἐκείνη εἶπε μὲ τὸ μελαγχολικὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα:

— Ἐκαμες καλὰ νὰ περιφρονήσῃς τὸ κοινὸν ἡμερολόγιον, μὲ τὸ ὁποῖον εὐχαριστοῦνται οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἔκαμες ἐπίσης καλὰ νὰ μὴ παραδεχθῇς ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπόκειται τὰ θέλητρα καὶ τὰς γοητείας τοῦ ἔρωτος καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπόκειται τοὺς μεγάλους θορύβους τῶν θριάμβων. Ἐγὼ λοιπὸν σοῦ φέρω τὸ μόνον ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον ἀξίζει, τὸ μόνον ἀληθές, διότι δὲν λέγει τίποτε, δὲν ὑπόκειται τίποτε. Ἐμπρός, λάβε το, παρατήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε σελίδα ἄνευ ἐρυθρῶν ἢ μελανῶν γραμμάτων, ἄνευ ὀνομάτων ἁγίων, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐδεμία χρονολογία ἦτο σημειωμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχον οὔτε αἱ τρυφερότεροι χιμαιραὶ, αἵτινες ψεύδονται, οὔτε αἱ ἐπιδοξότεραι χιμαιραὶ, αἵτινες ἀπατῶσιν· ἦτο λευκὴ σελίς, ὅπως λευκὴ, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχε τίποτε, τίποτε.

Σκεφθεὶς ἐπὶ μικρὸν τῇ εἶπον:

— Πόσον εἶνε λυπηρὸν, ὦ θεὰ τῆς Μελαγχολίας, νὰ εἶσαι καὶ σὺ ματαία, ὅπως αἱ ἄλλαι δύο θεαί, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ θεὰ τῆς Δόξης! Μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ θὰ ἀναμένω τὸ νέον ἔτος, παραδεχόμενος τὸ ἡμερολόγιόν σου. Διότι οὐδὲν ἡμερολόγιον θὰ εἶχε τὴν ἀξίαν τούτου ἄνευ μνηνῶν καὶ ἐβδομαδῶν, ἄνευ χρονολογιῶν καὶ ἡμερῶν, ἄνευ ματαίων ὑποσχέσεων ἔτους, κατὰ τὸ ὅποιον οὐδὲν θὰ συνέβαινε, κατὰ τὸ ὅποιον οὐδὲν θὰ ἤπάτα, κατὰ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐζήτις, ἀλλὰ θὰ ἦτο νεκρός.

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀνακριτής, μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Γεράρδου, ἀπέμεινε ἐπὶ πολὺ σκεπτικός.

— Ἐμαθεν ἄρα γε τίποτε; ἐψιθύρισε. Τὸ πιστεύω!... Τίς εἶδε; Τί νὰ ἔμαθεν; Ἄν' ἔχῃ μυστικόν τι, τὸ καθήκον θὰ τὸν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τὸ μυστικὸν αὐτό, πῶς νὰ τὸ τῷ ἀποσπάσωμεν;

Ἐξηκολούθει σκεπτόμενος:

— Νὰ τῷ τὸ ἀποσπάσωμεν εἶνε ἀδύνατον, θὰ προφυλάττηται. Ἐὰν τὸν ἐποπτεύωμεν, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἰσως μαθώμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι τίποτε δὲν γνωρίζει.

Ἐσήμηνεν.

Εἰς θερᾶν τοῦ γραφείου προσήλθε.

— Γνωρίζεις ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριος Πενσών; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— Πρὸ ἐνὸς μολὶς τεταρτοῦ ἐπέστρεψε καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ εἴπω πρὸς τὸν κύριον ἀνακριτὴν ὅτι εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς του. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐντολήν του, ἀφοῦ ὁ κύριος ἀνακριτής ἦτο ἀπασχολημένος μὲ τὸν ἱατρὸν.

— Εἰπέ τῷ πάραυτα νὰ προσέλθῃ.

Ὁ θερᾶν ἐξῆλθε. Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθεν ὁ Πενσών.

— Θὰ σὰς ἀναθέσω ἀποστολήν, ἥτις πολὺ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ, κύριε Πενσών.

— Πολὺ παραδόξος πρέπει νὰ ᾔνε δια νὰ μὲ ἐκπλήξῃ, κύριε ἀνακριτά, διότι ἔχω ὡς ἀρχὴν τὸ νὰ μὴ ἐκπληττωμαι ἐξ οὐδενός πραγματος.

— Ὁ ἱατρός Γεράρδος ἐξῆλθε τοῦ γραφείου μου.

— Τὸν εἶδα, τῷ ὄντι, πρὸ μικροῦ. Τὸν εἶχα μάλιστα χαιρετήσῃ.

— Ἦλθε νὰ μοὶ ὁρκισθῇ ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος.

— Φυσικώτατον, ἀφοῦ ὁ Βωφόρτ εἶνε φίλος του. Καὶ αἱ ἐνδείξεις;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ τῷ ἐζήτησα. Ὁ ἱατρός τότε ὠχυρώθη ὀπισθεν τῆς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐπιβαλλομένης ἐχεμυθείας. Δὲν ἀπήντησεν.

— Αὐτὸ ἦτο δι' ἐκεῖνον τὸν μόνον εὐκόλον, ἐν τούτοις πιθανόν τὸ πρᾶγμα νὰ ᾔνε ἀληθές.

— Τὸ ἐσκέφθην, κ. Πενσών καὶ — ἵνα περὶ τούτου βεβαιωθῶμεν — σὰς ἐπιφορτίζω νὰ ἐπαγρυπνήτῃς τὸν Γεράρδον, νὰ παρακολουθῇτε πάντα τὰ διαβήματά του μέχρι τῶν ἐλαχίστων καὶ νὰ μὲ καθιστᾷτε ἐνημέρον.

— Θὰ τὸ πράξω... ὁ κ. ἀνακριτής δύναται νὰ βασισθῇ ἐπ' ἐμοῦ.

— Πρὸ πάντων νὰ μὴ ὑποπτευθῇ οὐδὲ τὸ παραμικρόν.

— Βεβαίως... ἐν ἐναντίᾳ ἄλλως τε περιπτώσει πᾶσα ἐπαγρύπνησις θ' ἀπέβαινε ματαία.

— Καθ' ἐσπέραν, θὰ μὲ εὐρίσκετε, εἴτε ἐδῶ, εἴτε εἰς τὴν οἰκίαν μου... καὶ θὰ ἔρχησθε νὰ μοὶ οἰδετε ἀναφοράν...

— Περὶ ὧν δέον νὰ προνοήσωμεν... Δυνατὸν νὰ συμβῇ ὥστε ν' ἀργπορήσω — ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ἱατρός μὲ παρασύρῃ πέραν τοῦ Κρέιλ... τότε...

Ὅσον ἡ ὥρα καὶ ἂν ᾔνε προκεχωρημένη, νὰ ἔρχησθε... θὰ σὰς δέλωμαι...

— Ὑπὸ τοιούτους ὁρους, ἐννοεῖται... Θὰ μεταμφιεσθῶ.

ΙΕ'

Ἐξελθὼν τοῦ γραφείου τοῦ Λωζιέ, ὁ Γεράρδος δὲν ἐπέστρεψε πάραυτα εἰς τῆς μητρὸς του, καὶ ἂν ἐπῆρχετο εἰς τὸν Πενσών ἡ ἰδέα νὰ τὸν παρηκολούθει, θ' ἀνεκαλυπτετο διὰ μιᾶς τὸ νέον ἔχνος, τὸ ὁποῖον ὑποπτεύετο ὁ δικαστής, διότι ὁ ἱατρός ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τοῦ Δαγκιέρ.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν — ὁ Πενσών ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ πανδοχεῖον ὅπως ἀλλάξῃ ἀμφιεσιν, ὅπως θέσῃ